

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/180/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210577
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512210577.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. novembra 2013, č.k. 10C/300/2012-77, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumy 553,20 Eur z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu nečinnosti súdu v exekučnej veci na podklade zákona č. 514/2003 Z.z..

Súd prvého stupňa po právnej strane svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený elektronickou formou dňa 07.10.2010. O zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodol uznesením č. k. 5Er/1527/2008-30 zo dňa 21.07.2011, ktorým žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.08.2011. Ďalším uznesením č. k. 5Er/1527/2008-35 zo dňa 07.11.2013 exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok. V konaní nepovažoval za preukázané základné predpoklady pre skúmanie úradného postupu súdu, resp. vydania nezákonného rozhodnutia súdom v konaní vo veci udelenia poverenia pre vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice, ktorá bola vedená na exekučnom súde pod sp.zn.: 5Er/1527/2008. Z priloženého spisu zistil, že exekučný súd exekučné konanie v konečnom dôsledku zastavil. V danej súvislosti konštatoval, že pre takýto postup súdu zákon neustanovuje žiadnu lehotu. Skutočnosť, že exekučné konanie bolo zastavené, podľa jeho názoru nie je jediným predpokladom, kedy je možné preskúmať predmetné rozhodnutie z pohľadu možného škodového následku na podklade zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko predmetné rozhodnutie v tejto veci nebolo odvolacím, resp. dovolacím súdom pre nezákonnosť zrušené. Do úvahy treba vziať aj skutočnosť, že exekútor navrhovateľa mal viac ako šesť rokov udelené poverenie a zo spisu nevplynulo, prečo za tak dlhú dobu nedošlo k vymoženiu pohľadávky a ako navrhovateľ, resp. exekútor

navrhovateľa predchádzal vzniku škody. Okrem toho uviedol, že navrhovateľ do skončenia dokazovania ani nepredložil žiaden relevantný doklad, že si svoj nárok riadne uplatnil u odporcu, hoci bol na to v rámci predvolania na pojednávania riadne vyzvaný. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že prenášanie dôkazného bremena na odporcu, aby jeho súd vyzval na predloženie predmetného spisu, nemá žiadnu oporu v zákone. Z týchto dôvodov sa podrobnejšie nezaoberal meríťom veci, ale návrh v celom rozsahu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom. O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože si žiadne neuplatnil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý namietal, že v prejednávanej veci došlo v konaní k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., kedy účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V konaní tiež došlo k vadám uvedeným v tom smere, že rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a tiež nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal popretie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol pred vyhlásením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe, nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť, rovnako nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Mal za to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súdu prvého stupňa vytýkal, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces s tým, že vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a okrem toho vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Namietal tiež, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, kedy navrhovateľ v samotnom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho managementu, je potrebné z konania vylúčiť. Názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, ústavného súdu a Európskeho súdu v Štrasburgu neobstojí a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorý výsledok bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd prvého stupňa sa preto podľa jeho názoru dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Označil za zrejmé, že nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich, pričom konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. Žiadal v konečnom dôsledku, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil ako nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. z týchto dôvodov:

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávania a nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v prejednávanej veci bol riadne predvolaný na konanie pred súdom prvého stupňa, kedy prvý termín pojednávania bol vytýčený na 26.09.2013, z účasti na ktorom sa navrhovateľ ospravedlnil z dôvodu kolízie pojednávania. Ďalší termín pojednávania súd prvého stupňa vytýčil na 19.11.2013, pričom navrhovateľ predvolanie na pojednávania prevzal dňa 14.10.2013, svoju neúčast písomne neospravedlnil, nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania a preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného

navrhovateľa ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu, ktorý na rozdiel od navrhovateľa svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd prvého stupňa pojednával vo veci v jeho neprítomnosti.

Odvolačí súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrh na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované, v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa preto v prejednávanej veci dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval. Odvolací súd v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď. napr. uznesenie NS SR sp.zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Zároveň na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že v danej exekučnej veci síce došlo k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 30 dní, no právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom nie je absolútne a podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky, medzi ktoré patrí vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol, keďže skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby

nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaní škody. Neobstoja tvrdenia navrhovateľa v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol. Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Okrem uvedeného považuje odvolací súd za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že exekučný súd uznesením zo dňa 07.11.2013 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, a to z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu. S prihliadnutím na uvedené v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nespôsobilého exekučného titulu, nemohlo v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora dôjsť k vzniku zbytočných prieťahov, ktoré by mali za následok vznik uplatnenej škody, resp. nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľ aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Preto krajský súd ako súd odvolací v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, pričom zároveň dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní dovoľáva ústavnej sťažnosti, ktorú podal na postup krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, tieto sťažnosti ako vyplývajú z ustálenej praxe boli ústavným súdom zamietnuté a preto ani táto námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom zo strany navrhovateľa dôvodná nie je.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.